



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **G. S.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2013 č. j. OAM-128/ZA-ZA06-K01-2012, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1.7.2013 č.j. OAM-128/ZA-ZA06-K01-2012 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) zamítlo žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že žalobkyně uváděla jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavu ze msty osob, proti kterým v České republice svědčila v rámci trestního řízení. Tento důvod žalovaný neuznal jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové mezinárodní ochrany, a proto rozhodl o

neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany žalobkyně podle shora citovaných zákonných ustanovení.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které uvedla, že se domnívá, že žalovaný v předchozím řízení porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když uvedla skutečnosti dosvědčující, že jí hrozí pronásledování a porušil i ust. § 50 odst. 4, podle kterého správní orgán hodnotí podklady podle své úvahy a pečlivě přihlíží k tomu co v řízení vyšlo najevo. Žalobkyně poukázala na to, že při pohovoru s žalovaným uvedla, že si na Ukrajině vyřídila přes agenturu potřebné doklady pro práci v České republice. Po příjezdu na ně čekal muž, který jim odebral pas a odvezl je na ubytovnu. „Klienti“ po ní požadovali další peníze za ubytování a služby, dostali přidělenou jinou než přislíbenou práci. Žalobkyně se obrátila na neziskovou organizaci a posléze na policii, přičemž byla zařazena do programu na ochranu svědků. V další části žaloby žalobkyně popsala, jaká je běžná praxe a postup „klientského systému“, který je ovládán mafii napojenou na policii. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval podstatou a fungováním tohoto „klientského systému“, který je jednou z příčin obav žalobkyně a jehož obětí se stala. Matka jejího přítele se obrátila několikrát na policii na Ukrajině, ale ta se jejím podáním nezabývala. Žalobkyně má proto strach ze msty, protože na Ukrajině spolupracuje mafie se státní správou, zejména policií, která je zkorumpovaná. Pokud by žalovaný vzal v úvahu její námítky, došel by k závěru, že v jejím případě lze aplikovat ust. § 12 popř. § 14a zákona o azylu a azyl nebo minimálně doplňkovou ochranu by jí udělil. Navrhovala, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12.8.2013 popíral oprávněnost námitek uváděných žalobkyní a odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na samotné vydané rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a to, že nedospěl k závěru, že žalobkyni je možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dodal, že pokud se žalobkyně obává návratu do vlasti kvůli mafii a nemožnosti získat ochranu, odkazuje na zprávu MZV USA a konstantní judikaturu soudů, že neutěšená situace v oblasti korupce na Ukrajině sama o sobě nezakládá důvod k udělení azylu ani doplňkové ochrany. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2013 č. j. OAM-128/ZA-ZA06-K01-2012, připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně postupoval přitom krajský soud podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., tj. ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně při pohovoru k žádosti dne 14.5.2012 odpověděla na otázku, z jakých důvodů opustila svou vlast to, že Ukrajinu opustila v srpnu 2011. Na Ukrajině byla malá mzda a zjistila

si přes agenturu, že může odjet do ciziny a vydělat víc peněz. Proto odjela za prací, jiné důvody k odjezdu neměla. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v České republice byla v programu na ochranu svědků. Ukrajinská agentura jí vyřídila pracovní vízum s tím, že může odjet do ČR a pracovat jako pokojská nebo v supermarketu. Na Ukrajině zaplatila 500 Euro a od agentury dostala doklady. Podala žádost o vízum a agentura jí vyřídila pracovní povolení. Na autobusovém nádraží Praha – Florenc je čekal V. F., odvezl je do kanceláře, odebral jim pasy a oproti podpisu jim dal 1.000,- Kč. Poté je odvezl na ubytovnu a dozvěděli se, že jim pasy nevrátí, pokud neodpracují 1.000 USD. Kromě toho musela platit za ubytování 3.000,- Kč měsíčně. Protože pro ni práce nebyla, narůstaly jí dluhy, měla problémy s tlakem a psychikou. Přesto na základě výhrůžek a vulgárních nadávek od ředitele firmy ubytovatelky nastoupila do práce, kam chodila od 4.00 hod. do 21.00 hod. Musela pracovat na stavbě, přestože měla domluvenou práci pokojské. Žalobkyně to vydržela tři týdny, poté se rozhodla že uteče a obrátí se na policii a organizaci „La strada“. Začalo policejní vyšetřování a žalobkyně se stala svědkem pro obchod s lidmi. Společně s O. a A. K. utekla. Lidé z firmy je hledali na Ukrajině a zastrašovali její rodiče. Pas, který nyní má, jim vyřídila policie. Na Ukrajině žila s matkou a hledali ji tam. Podle záznamu odposlouchávaných hovorů Policií ČR vyplývá, že firma ředitele M. má své lidi na českém velvyslanectví v Doněcku a kdyby dělala problémy, tak to mají s ní vyřídit. V dubnu 2012 přišli dva muži za její matkou a vyptávali se jí na ni. Prokázali se opět jako policisté a z jejich řeči matka poznala, že nejsou místní. Matka měla o ní obavy, proto se obrátila na policii, kde jí sdělili, že nic nemohou dělat a že jí nepomohou. Žalobkyně se bojí návratu na Ukrajinu. Kromě toho nevydělala ani korunu, byť pracovala jenom tři týdny. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že po té, co jí nebylo prodlouženo vízum jako tajnému svědku proti firmě MBT (Ukrajina) a Mezins (Česká republika), které Policie ČR podezírá z obchodování s lidmi, se velmi bojí návratu na Ukrajinu. Má obavy o život a zdraví svoje i svých příbuzných. Ví, že u policie na Ukrajině jsou pracovníci koupeni těmito firmami, kteří se snažili zastrašit její blízké a kteří ji v současné době hledají. Nemůže na Ukrajině počítat s pomocí policie, u které žádala pomoc její matka, avšak žádná opatření z její strany učiněna nebyla. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 23.5.2012 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru žalobkyně v podstatě opakovala stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24.6.2013 byl učiněn doplňující pohovor s žalobkyní, ve kterém uvedla, že Ukrajinu naposledy navštívila v létě 2011 a byla tam 20 dní. V době tohoto pobytu nekontaktovala policii, stejně tak policii dlouhodobě kontaktována nebyla. Potvrdila, že od roku 2009 navštívila Ukrajinu celkem třikrát, přitom žádné potíže neměla, zatím ji nechali být. Domnívá se, že při svých odjezdech na Ukrajinu byla pod ochranou české policie. Její příbuzní na Ukrajině v současnosti žádné potíže nemají. Její matku policie navštívila toliko jednou v dubnu 2012. V případě návratu do vlasti má strach z pomsty M., mohl by jí ublížit jakýmkoliv způsobem. V současné době žije s druhem A. K. a jeho bratrem v jednopokojovém bytě, hledá si zaměstnání. Součástí správního spisu jsou údaje infobanky ČTK – Země světa – Ukrajina, zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 na Ukrajině ze dne 24.5.2012, údaje o Ukrajině mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012, informace MZV č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012, informace MZV č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12.2011, informace MZV č.j.

129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010. Ve správním spisu je také založena obžaloba Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 1.3.2011 č.j. 1 KZV 29/2010-830 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 43 T 3/2011 ze dne 2.11.2011, kterým byli obžalovaní R. M., V. F., D. K. a P. T. zproštěni této obžaloby.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu

takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

V daném případě žalobkyně v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděla v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to obavu, že v případě návratu na Ukrajinu bude vystavena nebezpečí ze strany osob, proti kterým svědčila v rámci trestního řízení konaného v České republice, resp. ze strany zprostředkovatele na Ukrajině, který jí zajistil předchozí vycestování ze země. V této souvislosti měla žalobkyně za to, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když jím uváděné skutečnosti v průběhu azylového řízení dosvědčují, že jí hrozí pronásledování ve smyslu těchto zákonných ustanovení. K vytýkanému porušení ust. § 12 zákona o azylu je především nutno uvést to, že výčet důvodů, pro které lze mezinárodní ochranu podle tohoto ustanovení udělit, je taxativní a že ani jeden z těchto důvodů žalobkyně v průběhu řízení nejenže neprokazovala, ale ani neuváděla. Nebylo tedy prokázáno, že žalobkyně byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, tedy že v tomto směru vyvíjela ve vlasti nějakou činnost. Nebyl také prokázán její odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy že by žalobkyně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, že je osobou bez státního občanství, ve státě jejího posledního trvalého bydliště. Naopak žalobkyně za důvod opuštění země původu při pohovoru uvedla, že z Ukrajiny odjela za prací.

Další žalobní námitkou žalobkyně bylo údajné porušení ust. § 14a zákona o azylu. Toto ustanovení umožňuje udělit cizinci doplňkovou ochranu v případě, že nesplňuje důvody pro

udělení azylu a měl by být navrácen do země původu, kde mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Pojem vážné újmy pak definuje odst. 2 citovaného ustanovení, jak je ostatně shora uvedeno. Tuto vážnou újmu žalobkyně spatřovala v obavách ze msty od osob, proti nimž svědčila v průběhu trestního řízení, které bylo uskutečněno v České republice, tak i v obavách z jednání zprostředkovatelky, která jí zajistila možnost výjezdu z Ukrajiny. Žalobkyně se obávala o zdraví a život svůj i osob jí blízkých. V této souvislosti v žalobě popsala fungování tzv. „klientského systému“ ohledně zprostředkovávání volných pracovních míst migrantům, kteří přicházejí z Ukrajiny do České republiky a formy jejich podvodů či vydírání. Jak ovšem vyplývá z provedených pohovorů se žalobkyní a jak na to ostatně poukazuje i v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný, žalobkyně opakovaně Ukrajinu navštívila celkem třikrát, aniž by tam měla potíže. Pobývala v místě dřívějšího bydliště a navštěvovala tam příbuzné a známé. Žalobkyně sama sdělila, že její příbuzní na Ukrajině žádné potíže ze strany soukromých osob ani státních orgánů nemají. Jestliže žalobkyně oponovala tím, že se její matka obracela na policejní orgány, které ve věci nic nečinily, pak na druhé straně si její matka na postup tamní policie nikde nestěžovala a nedomáhala se sjednání nápravy. Argument žalobkyně, že pobývala v době trestního řízení na Ukrajině, kdy byla chráněna Policií ČR, je dle názoru soudu irrelevantní, neboť v případě ohrožení jednání soukromých osob by jí nepochybně nebyla česká policie schopna poskytnout pomoc na území Ukrajiny. V neposlední řadě je nutno poukázat na to, že pokud by protiprávní jednání výše uvedených soukromých osob žalobkyni v zemi původu hrozilo, lze se domáhat podle informací o Ukrajině pomoci u příslušných státních orgánů i nevládních organizací. Navíc z informace MZV ze dne 19.5.2012 vyplývá, že existuje možnost podání stížnosti proti postupu pracovníků Ministerstva vnitra Ukrajiny a prokuratury (i když málo efektivní), že je možno se obracet s těmito stížnostmi i na institut ochránce lidských práv (ombudsmana) a že je možnost podání stížnosti na nečinnost státních orgánů. Z uvedeného činí krajský soud závěr, že v případě návratu nehrozí žalobkyni nebezpečí vážné újmy ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení § 14a zákona o azylu a je tedy i tato žalobní námitka nedůvodná.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 15. prosince 2014

JUDr. Petr Indráček
samosoudce